

har at sige med Hensyn til dette Uffnit. For Dø-
 rigt skal jeg endnu kun bemærke, at jeg tror,
 at de Umyndige ere fuldkommen sikrede, navnlig
 ved den Bestemmelse, der er kommen ind i § 74
 om, at inden Boet overdrages dem, skal det i
 Forveien være baade registreret og vurderet, og
 tillige ved Bestemmelsen i § 77, at det endelige
 Dokument skal stadfæstes af Skiftesforvalteren.
 Derved, tror jeg, er den Sikkerhed naaet for de
 Umyndige, som er nødvendig. Altsaa ser jeg med
 Glæde paa det Uffnit og vil ikke undlade at ud-
 tale det, thi selv om vi ikke komme til Ende med
 Loven i denne Samling, hvad jeg ikke venter og
 ikke tror er rigtigt, maa den vel komme for i en
 nær Fremtid samtidig med Sportellovgivningen.
 Endelig dualede det ærede Medlem for Corp
 (Alberti) ogsaa ved Kapitel IV., og jeg skal ikke
 negte, at det forundrede mig ligesaa meget, thi i
 dette Uffnit faae jo Urvingerne, tilbøls under of-
 fentlig Kontrol, den samme Ret, som de have ved
 privat Skifte. Jeg kan ikke se ligesaa, end at det
 er en meget heldig Bestemmelse, at, naar Urvin-
 gerne ere enige, og de have vedgaaet Boets Gjæld,
 kunne de under offentlig Kontrol ordne Boet, som
 de finde det bedst og hensigtsmæssigt, og jeg kan
 heller ikke Andet end finde det fuldstændig i sin
 Orden, at det ikke er nødvendigt, at der udstedes
 Proklama, fordi jeg virkelig tror, at især hvor der
 kan være Folk mellem Urvingerne, der meget snart
 ville kunne tilfætte deres Formue — det vilde
 være underligt, om de Alle skulde være af den
 Art — saa ville de Andre fordrø, at der udstedes
 Proklama, for at der ikke skulde sidde et slet Navn
 paa Familien eller i alt Fald paa den Mand eller
 Kvinde, der nu laa i Graven. Jeg synes derfor
 ikke, at der er Fare for Kreditorerne ved denne
 Bestemmelse, medens det vilde være en Indgriben
 i Familielivet ikke at lade dem beholde denne Fri-
 hed. Den høitagtede Justitsminister har jo alle-
 rede oplyst, at ved privat Skifte have de allerede
 denne Frihed, og hvorfor da ikke tilstede en Fa-
 milieliv det, som under offentlig Kontrol skifter.
 Proklama vil vist altid blive udstedt, hvor der kan
 være Formening om, at den Ufboede har staaet i
 saadanne Forbindelser, at der kan være Tvivl om,
 at han har Gjæld, men i simple Forhold, som vi
 i Reglen leve under paa Landet, for Husmænd og
 Gaardmænd ville Proklamata altid være unødven-
 dige, og derfor ser jeg ikke, hvorfor man skal be-
 nægte Familierne med saadan Beføstning, Udsættelse
 og Uvillighed. Derimod tror jeg, at de Bemærk-
 ninger, som det ærede Medlem fra Værp (Steen-
 strup) har gjort gjældende, tilbøls ere rigtige.
 Det kan være, at han udtalte sig vel stærkt om,
 at endogsaa vedkommende Retsbejente kunne faae
 Penge med deres Fuldmægtige, men ganske vist
 er det faktisk mig bekendt, at Fuldmægtigene paa
 ikke faa Støder saa godt som ingen Løn faae, fordi
 der er saa mange andre Veie, ad hvilke Fuld-
 mægtigene kunne tjene Penge, og hvor de endogsaa

ere de Æneste, der kunne tjene dem. Med disse
 Bemærkninger skal jeg altsaa anerkjende de Frein-
 skridt, der ere i Lovforslaget, men dog paany be-
 tone, at jeg ikke kan se, at vi tabe det Mindste
 ved at lade det ligge til Efteraaret. Lad det nu
 blive kjendt i Befolkningen og lad os selv tænke
 derover, og lad os saa med det Samme faae Spor-
 telløven, saa er Grundten ryddet ogsaa for nær-
 værende Lovforslag.

Steenstrup: Jeg begjærede navnlig Ordet
 for at sige et Par Ord om de Rådhatte, som den
 ærede Minister talte om (Justitsministeren:
 Jeg har ikke talt om Rådhatte!). Var det ikke
 den ærede Justitsminister, der talte om, at Pre-
 kuratorerne vore op som Rådhatte? (Justits-
 ministeren: Nei!). Sa, saa var det en Anden
 (Schjørring: Det var mig!) — naa, det var
 det ærede Medlem for Thisted Amts 4de Valg-
 kreds, der sagde det. Jeg giver den ærede Mini-
 ster aldeles Ret i at beklage — jeg vil ikke sige
 Følgerne af Sagførerloven endnu, men — de Føl-
 ger, som desværre i en nær Fremtid ville vise sig
 af denne Lov. Jeg mindes, at da Sagførerloven
 var under Behandling, udtalte et meget forma-
 ende Medlem af Thinget en Forventning om, at
 Ministeriet vilde komme med en Lov, der satte en
 lille Stopper for mange af disse fremtidige Ud-
 væxter, og dette ærede Medlem er nu den ærede Justits-
 minister. Lader jeg ikke meget feil, udtalte den
 ærede Minister den Gang som Medlem her i Sa-
 len, at han ventede, at Ministeriet vilde forelægge
 en Lov, der ophævede dansk-juridisk Examen. Dette
 er nu ikke Noget, som jeg i Aften fremhæver som
 min Tanke — tværtimod — men jeg vil blot,
 fordi jeg er anmodet fra anden Side om at flasse
 dette Spørgsmaal frem, spørge den ærede Minister,
 om han ikke tænker paa at høre dansk-juridisk
 Examen eller i alt Fald vil søge at faae en
 Kollega dertil. Det er naturligvis navnlig af In-
 teresse for de nuværende danske Jurister; thi det
 er klart, at, dersom det bliver ved at gaa frem
 paa den Maade, som det nu gaar, vil det snart
 staa til her i Landet, som det stod til i Slesvig
 og Holsten, at der vil blive en saadan Masse af
 den Slags Folk, at det gaar ud over det store
 Publikum. Dette skal være mit Bevis for, at jeg
 har Ret i min Betragtning af Lovforslagets Be-
 stemmelser i §§ 30 og 32; thi det er klart, at
 naar den Slags Folk komme frem i store Masser,
 saa tjene de ikke Alle store Midler, og saa blive
 de stillede bedst, der staa ved Fuldmægtigposterne
 paa Sætters- og Byfogedkontorerne. De staa da
 som sagt som selvstændige Kuratorer og selvstæn-
 de Inkassatorer og som Haandhævere af Akt, hvad
 der er knyttet til Pantebogen, som Førstestøtte,
 havde jeg nær sagt, til de Forretninger, som
 dermed staa i Forbindelse gennem Skjøder og Ob-
 ligationer. Med Hensyn til selve § 32 har den
 ærede Minister Ret i, at Skiftesforvalteren ikke kan